

Sygn. akt I ACa 375/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Gdańsk, dnia 22 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewelina Jokiel (spr.)
Sędziowie:	SA Ewa Tomaszewska SA Dorota Majerska - Janowska

Protokolant: stażysta Mariusz Neumann

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2020 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w G.

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 9 listopada 2018r., sygn. akt I C 544/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I (pierwszym) o tyle tylko, że odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej w tym punkcie kwoty zasądza od dnia 24 czerwca 2017r. do dnia zapłaty i oddala roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w pozostałym zakresie;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 18.750 (osiemnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Ewa Tomaszewska SSA Ewelina Jokiel SSA Dorota Majerska-Janowska

Sygn. akt I ACa 375/19

UZASADNIENIE

Powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.:

1. kwoty 1.565.907,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- a) 260.521,54 zł od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- b) 260.521,54 zł od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- c) 260.521,54 zł od dnia 26 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
- d) 260.521,54 zł od dnia 26 marca 2014 r. do dnia zapłaty,
- e) 260.521,54 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- f) 260.521,54 zł od dnia 26 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

2. udzielenie powodowi informacji pozwalających na określenie wysokości wynagrodzenia należnego powodowi za reemitowanie przez pozwaną utworów audiowizualnych z jego repertuaru w okresie od 1 listopada 2013 r. do 30 kwietnia 2015 r.;

3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 r., sprostowanym na rozprawie w dniu 11 września 2015 r. powód rozszerzył zakres dochodzonego roszczenia o okres od 1 maja 2014 r. do 31 maja 2015 r. żądając w zakresie roszczenia o zapłatę w miejsce dotychczas dochodzonej kwoty 1.565.907,32 zł zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwoty 4.273.691,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- a) 260.521,54 zł od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- b) 260.521,54 zł od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- c) 260.521,54 zł od dnia 26 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
- d) 260.521,54 zł od dnia 26 marca 2014 r. do dnia zapłaty,
- e) 260.521,54 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- f) 260.521,54 zł od dnia 26 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- g) 260.521,54 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- h) 260.521,54 zł od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- i) 260.521,54 zł od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- j) 152.143,48 zł od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- k) 168.488,12 zł od dnia 26 października 2014 r. do dnia zapłaty,
- l) 184.592,63 zł od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
- m) 217.219,51 zł od dnia 28 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- n) 191.825,71 zł od dnia 27 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- o) 255.261,98 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- p) 162.839,22 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty,

q) 175.827,99 zł od dnia 26 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

r) 190.540,76 zł od dnia 26 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

s) 226.757,03 zł od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem częściowym z dnia 26 lutego 2016 r. wydanym w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Gdańsku:

1.zobowiązał pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. do udzielenia Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W. w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku częściowego informacji obejmującej dane o wysokości wszystkich miesięcznych rzeczywistych przychodów netto (bez podatku VAT), które pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. uzyskiwała w poszczególnych miesiącach od 1 listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych, tj. przychodów, które uzyskała od swoich abonentów z tytułu świadczenia usług telewizji kablowej, w tym także z tytułu opłat za dostęp do (...) lub innych opłat za tzw. utrzymanie sieci, za wyjątkiem przychodów z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, przychodów z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej oraz przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych w ramach Pakietów Premium, w których skład wchodzi programy grupy HBO i grupy CANAL+;

2.zobowiązał pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. do udostępnienia Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W. w terminie 14 (czternastu) dni od daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku częściowego dokumentacji w postaci:

- miesięcznych podsumowań rejestru sprzedaży za okres od 1 listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. uwzględniającego faktury wystawione przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. za świadczenie usług telewizji kablowej, w tym także usług dostępu do (...) lub innych usług o charakterze tzw. utrzymania sieci, z wyszczególnieniem jakie kwoty w rejestrze sprzedaży odnoszą się do poszczególnych wyżej wymienionych usług,

- miesięcznych podsumowań obrotów kont księgowych dokumentujących przychody (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. za okres od 1 listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. za świadczenie usług telewizji kablowej, w tym także usług dostępu do (...) lub innych usług o charakterze tzw. utrzymania sieci;

3.oddalił powództwo o udzielenie informacji i o udostępnienie dokumentacji w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 3 stycznia 2017r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie o sygn. akt I ACa 530/16 oddalił apelację pozwanej od ww. wyroku częściowego.

Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. powód, po uzyskaniu od pozwanej informacji będącej wykonaniem pkt 1 wyroku z dnia 26 lutego 2016 r., rozszerzył żądanie pozwu żądając w miejsce dotychczas dochodzonej kwoty 4.273.691,71 zł kwoty 10.349.986,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie ww. kwoty od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składają się obok należności głównej odsetki skapitalizowane do dnia 5 czerwca 2017 r. w wysokości 1.839.986,37 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa również w rozszerzonej części.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 listopada 2018r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.349.442,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II) i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 121.617 zł z tytułu kosztów procesu, w tym kwotę 21.617 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. jest operatorem telewizji kablowej.

Od 2004 r. strony pozostawały w stosunkach zobowiązaniowych.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. przystąpiła do kontraktu generalnego zawartego pomiędzy Stowarzyszeniem (...) Izbą Gospodarczą (...) w dniu 1 października 2004 r. Członkami Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej (...)w chwili zawarcia kontraktu generalnego było 114 operatorów telewizji kablowej działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotem kontraktu było uregulowanie zasad współpracy stron w zakresie niezbędnym do udzielenia operatorom telewizji kablowej zrzeszonym w (...) przez (...) zgody na korzystanie z praw autorskich i pokrewnych objętych zarządzaniem przez (...) zarówno na podstawie powierzenia jak i w charakterze negotiorum gestor niezbędnych do prowadzenia działalności operatora telewizji kablowej oraz rozliczania płatności z tytułu korzystania przez operatorów kablowych z praw autorskich i praw pokrewnych.

W § 3 ust. 1 kontraktu generalnego ustalono, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora telewizji kablowej powyższych praw stanowić będzie równowartość 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. W § 3 ust. 2 kontraktu generalnego w celu uniknięcia wątpliwości strony potwierdziły, że do przychodów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z tytułu opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej.

W dniu 5 listopada 2004 r. Telewizja (...) S.A. złożyła oświadczenie o przystąpieniu do kontraktu generalnego, wskazując, że zobowiązuje się do uiszczania na rzecz Stowarzyszenia (...) przez okres obowiązywania kontraktu generalnego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji majątkowych praw autorskich i pokrewnych wskazanych w § 2 kontraktu generalnego, stanowiącego równowartość 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. Do przychodów, o których mowa powyżej, nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej.

Aneksiem z dnia 29 listopada 2004 r. sprecyzowano treść § 3 ust. 2 kontraktu generalnego nadając mu treść: "W celu uniknięcia wątpliwości Strony potwierdzają, że do przychodów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych, opłat manipulacyjnych oraz opłat z tytułu rozprowadzania tzw. dodatkowych płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak przykładowo HBO lub Canal+, jak również przychodów z tytułu świadczenia przez operatora kablowego innych usług niż usługi telewizji kablowej, jak na przykład usługa transmisji danych (w tym dostęp do Internetu) czy usługa telefoniczna".

Kontrakt generalny obowiązywał do dnia 30 kwietnia 2009 r.

(...) Spółka Akcyjna pismem z dnia 27 kwietnia 2009 r. złożyła Stowarzyszeniu (...) ofertę zawarcia kontraktu licencyjnego wraz z projektem takiego kontraktu. W § 3 ust. 1 i 2 projektu przedstawionego przez pozwaną znalazły się zapisy: "Ustala się, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora telewizji kablowej praw, o których mowa w § 2 stanowić będzie równowartość 1,6% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które OPERATOR otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych" (ust. 1) i "Do wpływów opisanych w ust. 1 nie zalicza się opłat dodatkowych, w tym w szczególności opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych oraz opłat z tytułu świadczenia innych usług telekomunikacyjnych. Do wpływów opisanych w ust. 1 nie zalicza się opłat z tytułu dodatkowo płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak HBO czy Canal+" (ust. 2).

W dniu 8 maja 2009 r. Stowarzyszenie (...) zawarło z Polską Izbą (...) z siedzibą w W. porozumienie tymczasowe na okres trwania negocjacji w sprawie ustalenia nowych warunków współpracy. W § 3 ust. 1 porozumienia tymczasowego ustalono, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora telewizji kablowej praw, o których mowa w § 2 stanowić będzie równowartość 1,4% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. W § 3 ust. 4 porozumienia tymczasowego ustalono, że do powyższych wpływów nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do wpływów tych nie zalicza się również opłat z tytułu dodatkowo płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak HBO czy Canal+.

Porozumienie tymczasowe weszło w życie z dniem 1 maja 2009 r. i zostało zawarte na okres prowadzonych przez (...) i (...) negocjacji, nie dłuższy jednakże niż trzy miesiące. W dniu 26 maja 2009 r. (...) Spółka Akcyjna złożyła oświadczenie o przystąpieniu do porozumienia tymczasowego.

W piśmie z dnia 28 sierpnia 2009 r. Polska Izba (...) zajęła stanowisko, że po zajęciu stanowiska przez Komisję Prawa Autorskiego doszło do zawarcia umowy licencyjnej. Do pisma została załączona treść umowy licencyjnej, która w ocenie (...) obowiązuje (...), (...) i operatorów kablowych. W § 2 ust. 1 i 2 tej umowy zostały zawarte postanowienia umowne "Ustala się, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora telewizji kablowej praw, o których mowa w § 1 stanowić będzie równowartość 1,6% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych" (ust. 1) i "Do wpływów opisanych w ust. 1 nie zalicza się opłat dodatkowych, w tym w szczególności opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych oraz opłat z tytułu świadczenia innych usług telekomunikacyjnych. Do wpływów opisanych w ust. 1 nie zalicza się opłat z tytułu dodatkowo płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak HBO czy Canal +" (ust. 2). (...) Spółka Akcyjna złożyła oświadczenie Stowarzyszeniu (...), że pomiędzy nimi została zawarta umowa licencyjna o treści identycznej jak przedstawiona przez (...) przy piśmie z dnia 28 sierpnia 2009 r.

Stowarzyszenie (...) Spółka Akcyjna w dniu 23 grudnia 2013 r. zawarli umowę licencji na reemisję. Stowarzyszenie (...) w zakresie prowadzonego przez siebie zbiorowego zarządu udzieliło Operatorowi (pозwanej (...) Spółce Akcyjnej) licencji począwszy od dnia 1 listopada 2013 r. na korzystanie z majątkowych praw autorskich przysługujących producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie reemisji, a także zezwolenia na reemitowanie videogramów, do których prawa pokrewne przysługują producentom utworów audiowizualnych reprezentowanych przez (...).

W § 2 ust. 1 strony ustaliły, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora powyższych praw stanowić będzie równowartość 2,2% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów (przychodów), które Operator otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu kalendarzowym, powiększoną o podatek VAT według obowiązującej stawki. W § 2 ust. 2 strony wskazały, że w celu uniknięcia wątpliwości potwierdzają, że pod pojęciem "wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów", o których mowa w ust. 1, rozumie się wpływy Operatora netto, czyli bez podatku VAT oraz że do przychodów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się przychodów powstałych z naliczonych i pobranych opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do przychodów, o których mowa w ust. 1 nie wlicza się także przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych przez Operatora w ramach Pakietów Premium, w którego skład wchodzi programy grupy HBO i grupy CANAL+.

W § 2 ust. 4 umowy Operator zobowiązał się do udzielania (...) na piśmie lub w formie elektronicznej - informacji dotyczących:

a) liczby abonentów, informacja ta powinna być aktualizowana co 6 miesięcy,

b) wysokości opłat abonamentowych (w przypadku, w którym operator pobiera opłaty abonamentowe w różnej wysokości - wysokość opłat abonamentowych pobieranych z tytułu dostarczania poszczególnych pakietów); informacja ta aktualizowana będzie co 6 miesięcy,

c) wykazu programów telewizyjnych reemitowanych przez Operatora (w przypadku, w którym Operator dostarcza pakiety programów na rzecz swoich abonentów - wykazu programów telewizyjnych wchodzących w skład poszczególnych pakietów); informacja ta aktualizowana będzie co 6 miesięcy,

d) wartości miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które Operator otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych; informacja ta podawana będzie w terminie do 20 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, którego dotyczy informacja.

Umowa licencji na reemisję została zawarta na czas nieograniczony (§ 4 ust. 1 umowy).

W tym samym dniu, tj. w dniu 23 grudnia 2013 r., Stowarzyszenie (...) Spółka Akcyjna zawarli ugodę w sprawie toczącej się z powództwa Stowarzyszenia (...) przed Sądem Okręgowym w Gdańsku (sygn. akt I C 1715/12), mocą której (...) Spółka Akcyjna zobowiązała się zapłacić na rzecz Stowarzyszenia (...) tytułem reemisji utworów audiowizualnych oraz wideogramów z repertuaru Stowarzyszenia (...) w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 października 2013 r. kwotę w wysokości 14.132.514,79 zł brutto, przy czym powyższa kwota została wyliczona jako równowartość 2,8% rzeczywistych wpływów, które pozwany uzyskał z tytułu rozprowadzania programów telewizyjnych (§ 1 pkt 3 ugody), przy czym w celu uniknięcia wątpliwości strony ugody potwierdziły, że pod pojęciem "rzeczywistych wpływów, które pozwany uzyskał z tytułu rozprowadzania programów", rozumie się wpływy pozwanego netto, czyli bez podatku od towarów i usług, z tytułu świadczenia usług rozprowadzania programów, oraz że do przychodów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się przychodów powstałych z naliczanych i pobranych opłat przyłączeniowych, aktywacyjnych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do wpływów, o których mowa w ust. 1 nie wlicza się także przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych przez pozwanego w ramach Pakietów Premium, w którego skład wchodzi programy grupy HBO i grupy CANAL+ (§ 1 pkt 3 ugody).

Podpisanie ugody sądowej i umowy licencji na reemisję w dniu 23 grudnia 2013 r. miało miejsce w sytuacji, gdy w stosunku do pozwanej zostało wydane postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia na rzecz powoda polegające na zakazie reemisji programów telewizyjnych. Przed podpisaniem ww. ugody i umowy strony nie prowadziły rozmów mających na celu ustalenie znaczenia pojęć w nich zawartych. Podstawa naliczania wynagrodzenia nie budziła wątpliwości stron. Działania mające na celu wyodrębnienie z abonamentu opłaty za świadczenie usług reemisji programów telewizyjnych zostały podjęte po podpisaniu umowy licencji na reemisję z dnia 23 grudnia 2013 r.

Pismem z 5 marca 2014 r. Stowarzyszenie (...), Związek (...) - (...) wezwał (...) Spółkę Akcyjną do udzielenia informacji, o których mowa w 2 pkt 4 umowy licencji na reemisję oraz do uregulowania należności wraz z ustawowymi odsetkami.

Przy piśmie z dnia 1 września 2014 r. pozwana przekazała powodowi informacje wskazane w § 2 ust. 4 umowy, jednakże wysokość rzeczywistych wpływów (przychodów) ze świadczenia usług reemisji została obliczona w oparciu o wzór zawarty w opinii z dnia 21 marca 2014 r. przygotowanej na zlecenie pozwanej przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w W. i wartość wpływów została pomniejszona o wpływy z tytułu świadczenia usług telewizji kablowej związane z usługami medialnymi na żądanie i innymi usługami niebędącymi usługami reemisji programów telewizyjnych (VoD, PPV, radio), wpływy związane z nadaniami programów w sieci kablowej (programy z koncesją na rozpowszechnianie w sieciach kablowych), wpływy związane z zapewnieniem technicznego dostępu do usługi reemitowania programów telewizyjnych, wpływy związane ze świadczeniem usługi reemitowania programów telewizyjnych w pakietach z HBO oraz Canal+.

Jednocześnie na zlecenie pozwanej została przygotowana opinia przez D. (...) spółkę komandytową. Wydanie dwóch ww. opinii z dnia 21 marca 2014 r. zostało poprzedzone wydaniem opinii z dnia 20 lutego 2014 r. przez prof. dr hab. R. M..

Wynagrodzenie uiszczane przez pozwaną na rzecz powoda było w toku procesu wyliczane zgodnie z wzorem zawartym w opinii (...) z dnia 21 marca 2014 r. Opłaty pobierane przez pozwaną od abonentów są skonstruowane poprzez osobne ustalenie opłaty z tytułu abonamentu i z tytułu dostępu do (...) (dekodera).

Zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 umowy z dnia 23 grudnia 2013 r. pozwana osiągała następujące miesięczne rzeczywiste wpływy (przychody) z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu kalendarzowym:

- a) za listopad 2013 r. kwota 28.353.439,00 zł,
- b) za grudzień 2013 r. kwota 28.830.699,00 zł,
- c) za styczeń 2014 r. kwota 29.122.167,00 zł,
- d) za luty 2014 r. kwota 29.440.856,00 zł,
- e) za marzec 2014 r. kwota 29.750.250,00 zł,
- f) za kwiecień 2014 r. kwota 29.958.704,00 zł
- g) za maj 2014 r. kwota 30.035.391,00 zł,
- h) za czerwiec 2014 r. kwota 30.149.368,00 zł
- i) za lipiec 2014 r. kwota 303.12.659,00 zł,
- j) za sierpień 2014 r. kwota 30.285.129,00 zł,
- k) za wrzesień 2014 r. kwota 30.340.627,00 zł,
- l) za październik 2014 r. kwota 303.353.098,00 zł,
- m) za listopad 2014 r. kwota 30.033.404,00 zł,
- n) za grudzień 2014 r. kwota 30.170.883,00 zł,
- o) za styczeń 2015 r. kwota 30.342.704,00 zł,
- p) za luty 2015 r. kwota 30. 550.714,00 zł,
- q) za marzec 2015 r. kwota 30.667.896,00 zł,
- r) za kwiecień 2015 r. kwota 30.759.832,00 zł,
- s) za maj 2015 r. kwota 30.821.948,00 zł.

Pozwana za okres od listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. uiszczała na rzecz powoda następujące kwoty na poczet wynagrodzenia za reemisję programów tj.:

- a) w dniu 5 lutego 2014 r. uiszczała kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- b) w dniu 6 lutego 2014 r. uiszczała kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,

- c) w dniu 21 lutego 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- d) w dniu 27 marca 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- e) w dniu 22 kwietnia 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- f) w dniu 27 maja 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- g) w dniu 25 czerwca 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- h) w dniu 23 lipca 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „zaliczka tyt. zawartej umowy”,
- i) w dniu 26 sierpnia 2014 r. uiściła kwotę 300.000 zł podając w tytule przelewu „opłata za reemisję za m-c 07/2014”,
- j) w dniu 19 września 2014 r. uiściła kwotę 408.378,06 zł podając w tytule przelewu „zapłata za licencję na korzystanie z praw autorskich zarządzanych przez (...) w miesiącu 08/2014”,
- k) w dniu 24 października 2014 r. uiściła kwotę 392.033,42 zł podając w tytule przelewu „zapłata za licencję na korzystanie z praw autorskich zarządzanych przez (...) w m-cu 09/2014”,
- l) w dniu 25 listopada 2014 r. uiściła kwotę 375.928,91 zł podając w tytule przelewu „zapłata za licencję na korzystanie z praw autorskich zarządzanych przez (...) w m-cu 10/2014”,
- m) w dniu 7 stycznia 2015 r. uiściła kwotę 344.129,72 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 11/2014 – 343.302,03 , odsetki 827,69”,
- n) w dniu 26 stycznia 2015 r. uiściła kwotę 368 695,83 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 12/2014”,
- o) w dniu 25 lutego 2015 r. uiściła kwotę 305.259,56 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 01/2015”,
- p) w dniu 25 marca 2015 r. uiściła kwotę 397.682,32 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 02/2015”,
- q) w dniu 24 kwietnia 2015 r. uiściła kwotę 384.693,55 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 03/2015”,
- r) w dniu 25 maja 2015 r. uiściła kwotę 369.980,78 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 04/2015”,
- s) w dniu 25 czerwca 2015 r. uiściła kwotę 333.764,51 zł podając w tytule przelewu „opłata za m-c 05/2015”,

Ustalając stan faktyczny Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim przeprowadzonych dowodów z dokumentów i z zeznań świadków.

Dowody z dokumentów uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wszystkich przesłuchanych świadków: R. K., J. K. i D. N.. Świadkowie odmiennie oceniali treść zawartej umowy, co nie daje podstawy do uznania zeznań za nieprawdziwe. W kluczowych dla rozstrzygnięcia kwestiach zeznania świadków okazały się spójne i stanowią podstawę do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd pierwszej instancji oddalił postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r. wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. W. uznając, że jest nieistotny dla rozpoznania sprawy. Postanowieniem z dnia 26 października 2018 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przesłuchanie stron uznając, że przedstawiony przez strony materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy i nie pozostały żadne niewyjaśnione istotne fakty. Nie było sporne, że pozwana wyliczyła w toku procesu należne powodowi wynagrodzenie w oparciu o opinię (...) i opinię prof. R. M.. Sąd pierwszej instancji oddalił jednak wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii (...) i opinii prof. R. M.

w zakresie w jakim opinie te miały służyć do potwierdzenia dokonanej przez pozwaną wykładni oświadczeń woli stron umowy z dnia 23 grudnia 2013 r. jako dowód nieprzydatny, tym bardziej, że wykładnia oświadczeń woli stron zawierających przedmiotową umowę nie wymaga wiadomości specjalnych. Sąd Okręgowy oddalił także wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny praw autorskich złożony przez pozwaną w dniu 26 października 2018 r. uznając ten dowód za zbędny. Uwzględniając dane wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyliczenie dochodzonego wynagrodzenia należnego powodowi nie wymagało wiedzy specjalnej, jest to kwestia wyliczeń matematycznych.

Istotą sporu w niniejszej sprawie jest wykładnia łączącej strony umowy licencji na reemisję z dnia 23 grudnia 2013 r. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji nie uznał za zasadne kierować się poglądami z opinii (...) czy też opinii prof. R. M.. Zastosowanie w tym zakresie znajdują bowiem przepisy art. 65 § 1 i 2 k.c. Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (§ 1). W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (§ 2).

W zakresie stosowania metod wykładni Sąd Okręgowy podzielił stanowisko zawarte w wyroku częściowym wydanym w niniejszej sprawie, wskazując na kombinowaną metodę wykładni łączącą dwie podstawowe dyrektywy interpretacyjne tj. rzeczywistą wolę podmiotu składającego oświadczenie woli i zaufanie pokładane wobec treści złożonego oświadczenia przez inne podmioty. Nakazuje ona w pierwszej kolejności uwzględnianie rzeczywistej woli podmiotu składającego oświadczenie woli, dopóty jednak, dopóki nie wchodzi w kolizję z zasługującym na ochronę zaufaniem innych podmiotów do zewnętrznych oznak złożonego oświadczenia. W pierwszej fazie sens oświadczenia woli ustala się mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami. Oznacza to, że uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron (wykładnia subiektywna – art. 65 § 2 k.c.). Jeżeli okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Decydujący jest normatywny punkt widzenia odbiorcy, który z należytą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli. Przeważa tu ochrona zaufania odbiorcy oświadczenia woli nad wolą, a ściślej nad rozumieniem nadawcy. Nadawca bowiem formułuje oświadczenie woli i powinien uczynić to w taki sposób, aby było ono zgodnie z jego wolą rozumiane przez odbiorcę. Wykładnia obiektywna sprzyja pewności stosunków prawnych, a tym samym i pewności obrotu prawnego.

Sąd Okręgowy uznał, że dla wykładni oświadczeń woli złożonych przez strony zawieranej umowy z dnia 23 grudnia 2013 r. istotna jest chwila, w której oświadczenia te zostały złożone. Umowa licencyjna z dnia 23 grudnia 2013 r. została zawarta bez wcześniejszych negocjacji. Jednakże nie była to pierwsza umowa między stronami. Przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli nie bez znaczenia pozostaje więc to jak wcześniej strony umowy rozumiały terminy użyte w § 2 umowy z dnia 23 grudnia 2013 r.

Strony łączył wcześniej kontrakt generalny z dnia 1 października 2004 r. i porozumienie tymczasowe z dnia 8 maja 2009 r. Na tle powyższych umów nie budziło wątpliwości stron, co jest podstawą ustalenia wynagrodzenia licencyjnego, a mianowicie, że są to wpływy (przychody) z opłat abonamentowych uzyskiwanych przez pozwaną z wyłączeniem składników enumeratywnie wymienionych w umowach.

I tak:

- w kontrakcie generalnym i porozumieniu tymczasowym podstawą obliczania wynagrodzenia licencyjnego były wszystkie miesięczne rzeczywiste wpływy netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych,

- w umowie licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r. podstawą obliczania wynagrodzenia licencyjnego były wszystkie miesięczne rzeczywiste wpływy (przychody) netto (bez podatku VAT), które operator otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu kalendarzowym.

Wyłączenia z podstawy obliczania wynagrodzenia licencyjnego są prawie identycznie sformułowane we wszystkich trzech umowach.

I tak:

a) według kontraktu generalnego z uwzględnieniem aneksu z dnia 29 listopada 2004 r. nie wliczało się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych, opłat manipulacyjnych oraz opłat z tytułu rozprowadzania tzw. dodatkowych płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak przykładowo HBO lub Canal+, jak również przychodów z tytułu świadczenia przez operatora kablowego innych usług niż usługi telewizji kablowej, jak na przykład usługi transmisji danych (w tym dostęp do Internetu) czy usługi telefoniczna,

b) według porozumienia tymczasowego nie wliczało się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do wpływów tych nie zalicza się również opłat z tytułu dodatkowo płatnych kanałów telewizyjnych (kanałów premium) takich jak HBO czy Canal+

c) według umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r. nie wliczało się przychodów powstałych z naliczonych i pobranych opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do przychodów nie wlicza się także przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych przez Operatora w ramach Pakietów Premium, w którego skład wchodzi programy grupy HBO i grupy CANAL+.

Podstawą obliczania wynagrodzenia licencyjnego w istocie były więc przychody abonamentowe z telewizji kablowej pomniejszone o wskazane wyżej składniki. Wniosek taki należy wyprowadzić także z porównania zeznań świadków R. K., J. K. i D. N.. Co więcej podstawa wyliczenia wynagrodzenia licencyjnego nie była przedmiotem sporu między stronami ani przed podpisaniem umowy z dnia 23 grudnia 2013 r. ani w trakcie zawierania tej umowy. Strony wcześniej tj. po rozwiązaniu kontraktu generalnego, miały odmienne stanowiska jedynie co do procentowej wysokości wynagrodzenia licencyjnego.

Strony zawierając umowę z dnia 23 grudnia 2013 r. nie ustalały znaczenia pojęć użytych w umowie. Strona pozwana dokonała jedynie wewnętrznych ustaleń - pomiędzy negocjatorem a organami spółki, że po zawarciu umowy zostanie dokonana interpretacja pojęcia rzeczywistych wpływów z reemisji programów telewizyjnych, co wynika z zeznań wyżej wskazanych świadków. Strona pozwana w trakcie zawierania umowy nie poinformowała powoda o swym zamiarze. Wniosek taki wynika także z oceny późniejszych działań pozwanej zmierzających do nadania innego znaczenia użytym w umowie pojęciom niż dotychczas rozumianym przez strony umowy. Celem reinterpretacji pojęć użytych w umowie strona pozwana początkowo płaciła jedynie zaliczki na poczet wynagrodzenia należnego powodowi, a po zasięgnięciu opinii od specjalisty w zakresie prawa autorskiego prof. dr hab. R. M. uzyskała nową interpretację użytego w umowie pojęcia usługi reemisji programów telewizyjnych oraz wskazała wzór pozwalający na modyfikację podstawy obliczania wynagrodzenia licencyjnego. Jednakże sekwencja czynności dokonywanych przez pozwaną tj. wcześniejsze uiszczanie wyłącznie zaliczek na poczet wynagrodzenia należnego powodowi, a następnie zajęcie precyzyjnego stanowiska co do wyliczenia wynagrodzenia należnego powodowi w oparciu o nowy wzór i rozpoczęcie płatności według uzyskanego wzoru, świadczy o tym, że wcześniej tj. w dniu 23 grudnia 2013 r. pozwana nie miała wiedzy co sposobu obliczania wynagrodzenia tj. sposobu prezentowanego w toku niniejszego postępowania. Prezentowane przez pozwaną stanowisko zmierzające do zawężenia podstawy obliczania należnego powodowi wynagrodzenia licencyjnego nie jest w żaden sposób miarodajne do dokonania wykładni oświadczeń woli składanych przez strony w dniu 23 grudnia 2013 r. Sąd pierwszej instancji uznał, że zawierając umowę pozwana

miała świadomość, że podstawa obliczania wynagrodzenia licencyjnego jest rozumiana przez powoda jako wpływy (przychody) abonamentowe z telewizji kablowej pomniejszone o określone składniki. Pozwana w żaden sposób nie komunikowała powodowi, że zamierza inaczej zinterpretować zawarte w umowie określenie o rzeczywistych wpływach (przychodach) z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych (w jaki sposób tego pozwana jeszcze nie wiedziała). Jak wyżej wskazano, pozwana nie miała w dniu 23 grudnia 2013 r. wiedzy co do szczegółowej interpretacji podstawy obliczenia wynagrodzenia należnego powodowi tj. prezentowanej w toku procesu interpretacji użytych w umowie kluczowych pojęć. Interpretację tę pozwana pozyskała już po zawarciu umowy w wyniku zasięgnięcia wiedzy u specjalistów z zakresu prawa autorskiego. Stanowisko pozwanej, która w chwili składania oświadczeń woli przy podpisaniu umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r. nie ujawniła drugiej stronie ani wówczas ani wcześniej zamiaru zawężenia podstawy obliczenia opłaty licencyjnej, nie pozwala więc na dokonanie wykładni subiektywnej umowy licencyjnej opartej na rzeczywistej woli obu stron umowy.

Jednakże pozostawanie stron we wcześniejszych stosunkach zobowiązaniowych, w ramach których strony jednolicie pojmowały podstawę do obliczania wynagrodzenia licencyjnego wpływów (przychodów) abonamentowych pomniejszonych o enumeratywnie wskazane w umowach składniki, sprzyja wykładni obiektywnej złożonych w dniu 23 grudnia 2013 r. oświadczeń woli. Skoro pozwana nie zakomunikowała powodowi swojego zamiaru dokonania innej niż dotychczas interpretacji pojęcia rzeczywistych wpływów z tytułu reemisji programów telewizyjnych, to zasadnie powód odebrał stanowisko pozwanej jako przyjęcie przez pozwaną dotychczasowego rozumienia przez strony tego pojęcia. Sąd Okręgowy uznał także, że w umowie licencyjnej strony posługiwały się pojęciem wpływów (przychodów) z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych jako tożsamym z pojęciem wpływów (przychodów), które pozwana uzyskiwała od swoich abonentów z tytułu świadczenia usług telewizji kablowej, w tym także z tytułu opłat za dostęp do (...) lub innych opłat za tzw. utrzymanie sieci, za wyjątkiem przychodów z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych. Od tych wpływów należało odjąć także przychody z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej oraz przychody z tytułu świadczenia usług telewizyjnych w ramach Pakietów Premium, w których skład wchodziły programy grupy HBO i grupy CANAL+.

Wedle pozwanej zapis dotyczący podstawy wynagrodzenia został narzucony pozwanej przez powoda; pozwana nie miała możliwości negocjacji zapisu umownego dotyczącego wynagrodzenia licencyjnego, zarówno jeśli chodzi o wysokość stawki wynagrodzenia, jak i sposób określania podstawy tego wynagrodzenia. Niewątpliwie pozwana zawierała umowę w sytuacji, gdy było już wydane postanowienie Sądu o zabezpieczeniu powództwa w sprawie I C 1715/12. Jednakże pomimo podnoszonych zarzutów sugerujących wadliwość złożonego oświadczenia woli, pozwana po podpisaniu umowy nie podjęła działań mających na celu uchylenie się od skutków prawnych złożonego wówczas oświadczenia woli jako dotkniętego wadą. Powyższe nie daje także podstawy do przyjęcia, iż pozwana złożyła w dniu 23 grudnia 2013 r. inne oświadczenie niż takie, które wynika z wykładni oświadczeń woli stron umowy przy przyjęciu obiektywnej teorii wykładni tych oświadczeń.

Dokonana przez Sąd pierwszej instancji wykładnia oświadczeń woli stron umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r. jest tożsama jak w uzasadnieniu wyroku częściowego z dnia 26 lutego 2016 r. Pozwana w dniu 25 maja 2017 r. wykonując pkt 1 tego wyroku udzieliła powodowi informacji o wysokości wszystkich miesięcznych rzeczywistych przychodów netto (bez podatku VAT), które uzyskiwała w poszczególnych miesiącach od 1 listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych wykonując w ten sposób pkt 1 wyroku z dnia 26 lutego 2016 r. Pozwana opisała w tym piśmie wpływy jako sumę przychodów netto ze składników usługi telewizji kablowej. W ten sposób pozwana z jednej strony wykonała wyrok częściowy Sądu pierwszej instancji, a z drugiej nadal manifestowała swe stanowisko o szerszym zakresie pojęcia usługi z zakresu telewizji kablowej aniżeli usługi reemisji programów telewizyjnych. Sąd Okręgowy, jak już wyżej wskazał, uznał, że w chwili składania oświadczeń woli w dniu 23 grudnia 2013 r. strony pojęcia te uznawały za tożsame. Powód nie zakwestionował prawdziwości udzielonych mu danych w przedmiotowym piśmie z dnia 25 maja 2017 r. W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji uznał podane przez pozwaną dane z pisma z dnia 25 maja 2017r. za miarodajne do obliczenia wynagrodzenia należnego powodowi za okres objęty żądaniem pozwu. Co więcej porównanie danych wynikających z raportów obejmujących „rzeczywiste wpływy

netto” od lipca 2004 r. do października 2013 r. z danymi początkowo podanymi powodowi za okres od listopada 2013 r. do 31 maja 2015 r. wskazuje na celowe obniżenie danych obejmujących wpływy w kontekście zwiększającej się ilości abonentów. Jest to, w ocenie Sądu Okręgowego, wynik podjętych przez pozwaną zabiegów po zawarciu umowy mających na celu zawężenie podstawy obliczania wynagrodzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji uznał roszczenie za zasadne prawie w całości.

Pozwana zakwestionowała prawidłowość dokonanych przez powoda wyliczeń należności głównej i skapitalizowanych odsetek. Poniżej dla przejrzystości sposobu wyliczenia uwzględnionego powództwa, Sąd Okręgowy w tabelach przedstawił osobno wyliczenie należności głównej i wyliczenie skapitalizowanych odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie od poszczególnych należnych powodowi wynagrodzeń miesięcznych do dnia 5 czerwca 2017 r.

Wyliczenie należności głównej:

Miesiąc	Wszystkie miesięczne rzeczywiste wpływy z tytułu świadczenia usługi reemisji	2,2 % wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów z tytułu świadczenia usługi reemisji	Podatek VAT 23 %	Należne wynagrodzenie brutto	Uiszczone należności przez powoda	Nieuiszczone należności przez powoda
XI 2013	28 353 439,00	623 775,66 zł	143 468,40	767 244,06	325 579,63	441 664,43
XII 2013	28 830 699,00	634 275,38 zł	145 883,34	780 158,71	364 785,69	415 373,02
I 2014	29 122 167,00	640 687,67 zł	147 358,17	788 045,84	321 238,74	46 6807,10
II 2014	29 440 856,00	647 698,83 zł	148 970,73	796 669,56	419 524,93	377 144,63
III 2014	29 750 250,00	654 505,50 zł	150 536,27	805 041,77	376 203,50	428 838,27
IV 2014	29 958 704,00	659 091,49	151 591,04	810 682 53	382 577,41	428 105,12

V 2014	30 035 391,00	660 778,60	151 979,08	812 757,68	356 539,49	456 218,19
VI 2014	30 149 368,00	663 286,10	152 555,80	815 841,90	350 837,20	465 004,70
VII 2014	30 312 659,00	666 878,50	153 382,05	820 260,55	344 854,66	475 405,89
VIII 2014	30 285 129,00	666 272,84	153 242,75	819 515,59	408 378,06	411 137,53
IX 2014	30 340 627,00	667 493,79	153 523,57	821 017,37	392 033,42	428 983,95
X 2014	30 353 098,00	667 768,16	153 586,68	821 354,83	375 928,91	445 425,92
XI 2014	300 334 04,00	660 734,89	151 969,02	812 703,91	343 302,03	469 401,88
XII 2014	30 170 883,00	663 759,43	152 664,67	816 424,09	368 695,83	447 728,26
I 2015	30 342 704,00	667 539,49	153 534,08	821 073,57	305 259,56	515 814,01
II 2015	30 550 714,00	672 115,71	154 586,61	826 702,32	397 682,32	429 020,00
III 2015	30 667 896,00	674 693,71	155 179,55	829 873,26	384 693,55	445 179,71
				żądanie powoda 829 873,27		żądanie powoda 445 179,72

IV 2015	30 759 832,00	676 716,30	155 644,75	832 361,05	369 980,78	462 380,27
V 2015	30 821 948,00	678 082,86	155 959,06	834 041,91	333 764,51	500 277,41

W przypadku wyliczenia nieuiszczonej przez pozwaną należności głównej za miesiąc marzec 2015 r., powód zawyżył należność o 1 grosz żądając kwoty 445.179,72 zł, podczas gdy należne powodowi wynagrodzenie za ten miesiąc wynosi 44.179,71 zł Różnica wynika z wyliczenia wynagrodzenia brutto wskazanego przez powoda jako 829 873,27 zł zamiast prawidłowej kwoty 829.873,26 zł Z uwagi na powyższe do wyliczenia należności głównej przyjęto za miesiąc marzec 2014 r. kwotę 445.179,71 zł.

Suma wszystkich należności głównych za poszczególne miesiące nieuiszczonych przez pozwaną (ostatnia kolumna powyższej tabeli) wynosi **8.509.910,28 zł**

Wyliczenie skapitalizowanych odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie do dnia 5 czerwca 2017 r.:

miesiąc	Kwoty, od których są naliczane odsetki	Należne odsetki ustawowe i odsetki ustawowe za opóźnienie	Zapłacone odsetki
XI 2013	Terminy wymagalności Terminy zapłaty 5 czerwca 2017 r . - data skapitalizowania odsetek Od kwoty 300 000 zł - termin płatności - 25 stycznia 2014 r. - termin zapłaty - 5 lutego	1175,34 zł	

	2014 r.		
	Od kwoty 467 244,06 zł. - termin płatności - 25 stycznia 2014 r. - termin zapłaty - 2 września 2014 r.	36 611,45 zł	3063,70 zł
	Od kwoty 441 664,43 od - termin płatności 2 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	97 880,09 zł	
XII 2013	Od kwoty	1282,19 zł	

300 000 zł		
- termin płatności - 25 stycznia 2014		
- termin zapłaty - 6 lutego 2014 r.		
Od kwoty 480 158,71 zł.	37 623,39 zł	6 228,62 zł
- termin płatności - 25 stycznia 2014 r.		
- termin zapłaty - 2 września 2014 r.		
Od kwoty 415 373,02 zł.	92 053,49 zł	
- termin płatności 2		

	września 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		
I. 2014	Od kwoty 488 045,84 zł. - termin płatności - 25 lutego 2014 r. - termin zapłaty - 2 września 2014 r.	32 852,84 zł	887,87 zł
	Od kwoty 466807,13 zł. - termin płatności - 2 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca	103 452,13 zł	

	2017 r.		
II 2014	Od kwoty 300 000 zł	213,70 zł	
	- termin płatności - 25 marca 2014 do		
	- termin zapłaty - 27 marca 2014 r.		
	(odsetki za 1 dzień tj. 26 marca 2014 r.)		
	Od kwoty 496 669,56 zł.	28480,26 zł	6918,13 zł
	- termin płatności - 25 marca 2014 r.		
	- termin zapłaty		

	- 2 września 2014 r.		
	Od kwoty 377 144,63 zł.	83 581,45 zł	
	- termin płatności - 2 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		
III 2014	Od kwoty 505 041,77 zł.	23 384,13 zł	3073,79 zł
	- termin płatności 25 kwietnia 2014 r. - termin zapłaty 2 września 2014 r.		

	<p>Od kwoty 428 838,27 zł.</p> <p>- termin płatności - 2 września 2014 r.</p> <p>- do dnia 5 czerwca 2017 r.</p>	<p>95 037,61 zł</p>	
<p>IV 2014</p>	<p>Od kwoty 300 000 zł</p> <p>- termin płatności - 25 maja 2014 r.</p> <p>- termin zapłaty 27 maja 2014 r</p> <p>(odsetki za 1 dzień tj. 26 maja 2014 r.)</p>	<p>106,85 zł</p>	

	<p>Od kwoty 510 682,53 zł.</p> <p>- termin płatności - 25 maja 2014 r.</p> <p>- termin zapłaty - 2 września 2014 r.</p>	<p>18 006,81 zł</p>	<p>3018,55 zł</p>
	<p>Od kwoty 428 105,12 zł.</p> <p>- termin płatności - 2 września 2014 r.</p> <p>- do dnia 5 czerwca 2017 r.</p>	<p>94 875,13 zł</p>	
<p>V 2014 r.</p>	<p>Od kwoty 512 747,68 zł.</p> <p>- termin</p>	<p>12 600,95 zł</p>	<p>1262,49 zł</p>

	<p>płatności 25 czerwca 2014 r. - termin zapłaty 2 września 2014 r.</p>		
	<p>Od kwoty 456 218,19 zł. - termin płatności 2 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.</p>	<p>101 105,45 zł</p>	
<p>VI 2014</p>	<p>Od kwoty 515 841,90 zł. - termin płatności - 25 lipca 2014 r.</p>	<p>7165,26 zł.</p>	<p>367,50 zł</p>

	<p>- termin zapłaty - 2 września 2014 r.</p>			
<p>VII 2014</p>	<p>Od kwoty 465 004,70 zł.</p> <p>- termin płatności 2 września 2014 r.</p> <p>- do dnia 5 czerwca 2017 r.</p>	<p>103 052,69 zł</p> <p>106,85 zł</p>		

(odsetki za 1 dzień tj. 26 sierpnia 2014 r)		
Od kwoty 520 260,55 zł. - termin płatności 25 sierpnia 2014 r. - termin zapłaty 2 września 2014 r.	1482,39 zł.	111,82 zł
Od kwoty 475 405,89 zł. - termin płatności - 2 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca	105 357,76 zł	

	2017 r.			
VIII 2014	Od kwoty 411 137,53 - termin płatności - 25 września 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		87 746,88 zł	
IX 2014	Od kwoty 428 983,95 - termin płatności - 25 października 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		86 972,09 zł	
X 2014	Od kwoty 445 425,92 - termin płatności - 25 listopada 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		85 387,54 zł	
XI 2014	Od kwoty 343 302,03 - termin płatności 28 grudnia 2014 r. - termin zapłaty 7 stycznia 2015 r.	677,20 zł		
	Od kwoty 469	84 749,54 zł	827,69 zł	

	401,88 zł. - termin płatności 28 grudnia 2014 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.		
XII 2014	Od kwoty 447 728,26 zł. - termin płatności 26 stycznia 2015 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	78088,72 zł	
I 2015	Od kwoty 515 814,01 zł. - termin płatności 25 lutego 2015 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	86 458,91 zł	
II 2015	Od kwoty 429 020,00 zł. - termin płatności 25 marca 2015 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	69 371,95 zł	
III 2015	Od kwoty 445 179,71 zł. - termin płatności 25 kwietnia 2015 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	68 960,17 zł	
IV 2015	Od kwoty 462 380,27 zł. - termin płatności 25 maja 2015 r.	68 584,30 zł	

	- do dnia 5 czerwca 2017 r.		
V 2015	Od kwoty 500 277,40 zł. - termin płatności 25 czerwca 2015 r. - do dnia 5 czerwca 2017 r.	70 806,38 zł	

Łączna kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie przy uwzględnieniu uiszczonych przez powoda odsetek wynosi **1.839.531,73 zł.**

Sąd Okręgowy nie uznał za zasadne stanowiska pozwanej, by powód nie miał uprawnienia do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty głównej roszczenia za okres od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, gdyż pismo procesowe zawierające rozszerzenie powództwa pozwana otrzymała dnia 23 czerwca 2017 r. i odsetki mogą być naliczane dopiero od dnia 24 czerwca 2017 r. Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwana pozostała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia głównego od dnia wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Fakt, iż powód początkowo żądał zapłaty kwoty niższej niż określona w piśmie zawierającym rozszerzenie powództwa jest wynikiem wyłącznie zaniechań po stronie pozwanej w udzielaniu powodowi prawidłowych danych pozwalających na wyliczenie wysokości roszczenia. Pełne informacje zostały przez pozwaną udzielone dopiero w toku niniejszego procesu. Powód nie powinien ponosić konsekwencji opóźnień w udzieleniu tych informacji ze strony pozwanej.

Z kolei podstawą do żądania odsetek od zaległych odsetek jest przepis. art. 482 § 1 k.c. wskazujący początek terminu naliczania odsetek jako chwilę wytoczenia powództwa.

Całość uwzględnionego roszczenia wynosi 10.349.442,01 zł, co stanowi sumę należności głównej w wysokości 8.509.910,28 zł i skapitalizowanych odsetek do dnia 5 czerwca 2017 r. tj. kwoty 1.839.531,73 zł W pozostałym zakresie Sąd pierwszej instancji w pkt II powództwo oddalił.

W pkt I Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 17 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006, Nr 90 poz. 631 t.j.), art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 136 ustawy z dnia z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. z 2018. poz. 1293) w zw. z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w brzmieniu obowiązującym do 18 lipca 2018 r. (Dz. U. z 2006 Nr 90 poz. 631 t.j.), art. 471 k.c., art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 482 § 1 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r.

W pkt II wyroku Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo stosując także ww. przepisy a contrario.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie III sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 461 t.j.) obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą (powód przegrał sprawę w bardzo małej części).

Na poniesione przez stronę powodową koszty złożyły się: kwota 100.000 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 21.600 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata stanowiące potrójną stawkę minimalną (7.200 zł). W tym zakresie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Przedmiotowa sprawa obejmowała kilka terminów rozpraw, a pełnomocnik powoda aktywnie uczestniczyła w postępowaniu zarówno poprzez składanie pism procesowych jak też na rozprawach.

Apelację od wyroku wywiódła pozwana, zaskarżając wyrok w zakresie punktów I oraz III. Pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i wywiedzenie ze zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz z zeznań świadków: D. N., J. K. i R. K. wniosków z tych zeznań nie wynikających, a w rezultacie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych jakoby:

- podstawą obliczenia wynagrodzenia licencyjnego określonego w umowie licencji na reemisję z dnia 23 grudnia 2013r. były przychody abonamentowe z telewizji kablowej pomniejszone o wskazane w umowie licencyjnej składniki,

- zawierając umowę licencyjną z (...) pozwana miała świadomość, że podstawa obliczania wynagrodzenia licencyjnego jest rozumiana przez powoda jako wpływy abonamentowe z telewizji kablowej pomniejszone o określone składniki,

- w chwili zawierania umowy strony jednolicie rozumiały podstawę obliczania wynagrodzenia licencyjnego,

- podstawa naliczania wynagrodzenia określona w ugodzie i w umowie zawartych przez strony w dniu 23 grudnia 2013r. nie budziła wątpliwości stron przed podpisaniem umowy i ugody,

- w momencie zawierania umowy pozwana zamierzała inaczej zinterpretować zawarty w umowie zapis o rzeczywistych wpływach, jednakże tego zamiaru nie zakomunikowała powodowi,

- po zawarciu umowy pozwana podjęła działania by obniżyć wysokość należnego powodowi wynagrodzenia licencyjnego przez zawężenie podstawy naliczania tego wynagrodzenia,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i oparcie rozstrzygnięcia na zeznaniach świadka R. K., pomimo, że treść tych zeznań była wewnętrznie sprzeczna i niespójna a ponadto sprzeczna z dowodami z dokumentów przedstawionymi przez powoda (ugoda i umowa licencyjna) i zeznaniami innych świadków,

c) art. 217 § 2 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że wnioski dowodowe pozwanej w postaci: zeznań świadka M. W., członka zarządu pozwanej D. N., opinii (...) i opinii prof. R. M., nie zostały zgłoszone na okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji oddalenie tych wniosków, mimo że okoliczności sporne pomiędzy stronami nie zostały dostatecznie wyjaśnione,

d) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za miarodajne do obliczenia wynagrodzenia należnego powodowi za okres objęty pozwem danych z pisma pozwanej z dnia 27 maja 2017r., pomimo że dane te przedstawiały wpływy pozwanej za świadczenia usług telewizji kablowej a nie wpływy ze świadczenia usług emisji programów telewizyjnych,

e) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji błędne ustalenie, że w poszczególnych miesiącach kalendarzowych w okresie od listopada 2013r. do maja 2015r. pozwana uzyskała miesięczne rzeczywiste wpływy (przychody) z tytułu świadczenia usług emisji programów telewizyjnych w kwotach wskazanych na str. 11 uzasadnienia wyroku końcowego, pomimo że wskazane tam kwoty zgodnie z oświadczeniem pozwanej zawartym w piśmie z 25 maja 2017r. odpowiadały przychodom pozwanej z tytułu świadczenia usługi telewizji kablowej,

f) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego tj. z raportów o wpływach pozwanej za okres od lipca 2004r. do października 2013r. wniosków z niego nie wynikających, tj. jakoby pozwana celowo obniżała dane obejmujące wpływy na potrzeby rozliczeń z powodem, oraz że świadczyć miałyby o tym zwiększająca się liczba abonamentów, pomimo braku ustalenia tej okoliczności przez sąd pierwszej instancji oraz pomimo sprzeczności wyprowadzonego wniosku z ustalonymi okolicznościami sprawy,

g) art. 217 § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia zgłoszonego przez pozwaną wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw wyceny praw własności

intelektualnej, pomimo iż wnioski ten zgłoszony został na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. ustalenia czy pozwana zalega wobec powoda z zapłatą jakichkolwiek opłat licencyjnych, co wymagało wiadomości specjalnych,

h) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający dyspozycji tego przepisu, a w szczególności niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i ograniczenie tego obowiązku wyłącznie do wskazania przepisów prawa, bez wyjaśnienia przyczyn, sposobu i zakresu zastosowania w niniejszej sprawie przepisów prawa materialnego wymienionych w uzasadnieniu orzeczenia, co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie oceny prawidłowości zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego,

i) art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki minimalnej opłaty za czynności adwokackie, pomimo że nie uzasadniał tego nakład pracy adwokata, charakter sprawy ani wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia,

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 65 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron złożonych w dniu 23 grudnia 2013r. i w konsekwencji przyjęcie, iż podstawą obliczania opłat licencyjnych należnych powodowi na podstawie umowy licencyjnej są przychody pozwanej ze świadczenia usług telewizji kablowej, w tym z tytułu opłat za dostęp do (...) oraz opłat za tzw. utrzymanie sieci, pomimo że obiektywna wykładnia umowy licencyjnej powinna doprowadzić do uznania, że:

- postawa obliczania opłat licencyjnych określona w umowie jako wszystkie rzeczywiste wpływy netto z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych obejmuje jedynie tę część przychodów pozwanej ze świadczenia usług telewizji kablowej, którą pozwana uzyskuje w związku z eksploatacją praw autorskich do utworów audiowizualnych zawartych w reemitowanych programach telewizyjnych,

- przychody z tytułu opłat za dostęp do (...) oraz opłat za tzw. utrzymanie sieci nie są osiągnięte przez pozwaną z tytułu korzystania przez nią z praw autorskich do programów audiowizualnych, którymi zarządza powód, a tym samym nie stanowią podstawy do obliczania wysokości opłat licencyjnych,

b) art. 4 ust 1 i art. 5 ust 1 ustawy z dnia 15 czerwca 2018r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (w brzmieniu do 18 lipca 2018r.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sprawie i uznanie, że w związku z udzieleniem pozwanej licencji na korzystanie z utworów audiowizualnych na polu reemisji w zamian za uiszczenie opłat licencyjnych w wysokości 2,2% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów (przychodów) netto (bez podatku VAT), które operator otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych, (...) jest uprawnione do pobierania opłat licencyjnych liczonych jako wskazany w umowie licencyjnej procent od wpływów operatora ze świadczenia usług telewizji kablowej, pomimo że zakres zezwolenia udzielonego (...) na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi nie obejmuje pola „telewizja kablowa”,

c) art. 44 ust. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi poprzez jego niezastosowanie w sprawie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda wynagrodzenia, które nie uwzględnia wysokości wpływów osiągniętych z korzystania z utworów audiowizualnych z repertuaru (...) oraz charakteru i zakresu tego korzystania,

d) art. 81 ust. 1 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i dokonanie takiej wykładni umowy, która prowadzi do ustalenia innego wynagrodzenia dla powoda niż wynagrodzenie, które wynika z zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń (...), pomimo że zgodnie ze wskazanym przepisem postanowienia umowne określające wynagrodzenie inne, niż wynikałoby to z zatwierdzonych tabel wynagrodzeń są nieważne, a ich miejsce zajmują odpowiednie postanowienia tych tabel,

e) art. 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez jego zastosowanie do oceny stanu faktycznego sprawy, pomimo że dochodzone przez powoda roszczenie o zapłatę było oparte na postanowieniach umowy licencyjnej, a nie przepisach ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz pomimo że przepis ten dotyczy wynagrodzenia należnego twórcy a nie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i w konsekwencji nie znajdował zastosowania w sprawie,

f) art. 471 k.c. poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie, pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uznania, że pozwana nie wykonała zobowiązania do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia przewidzianego w umowie licencyjnej i w konsekwencji uwzględnienie roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia licencyjnego, pomimo że pozwana uiściła za okres objęty pozwem całe wynagrodzenie należne powodowi na podstawie umowy,

g) art. 482 § 1 i 2 k.c. poprzez uwzględnienie w całości roszczenia powoda w części dotyczącej odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek pomimo, że powód naliczył odsetki ustawowe za opóźnienie za okresy wcześniejsze niż 1 stycznia 2016r. chociaż odsetki ustawowe za opóźnienie zostały wprowadzone przepisami kodeksu cywilnego obowiązującymi od 1 stycznia 2016r. oraz pomimo, że powód po wielokroć naliczył odsetki od tych samych kwot za nachodzące na siebie okresy,

h) art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez uwzględnienie roszczenia powoda o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty głównej roszczenia za okres od 6 czerwca 2017r., pomimo że pismo procesowe powoda zawierające rozszerzenie powództwa o zapłatę kwoty objętej wyrokiem końcowym zostało doręczone pozwanej dopiero w dniu 23 czerwca 2017r.

Pozwana wniosła o uchylenie wyroku końcowego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku końcowego i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie w całości roszczenia powoda o zapłatę; oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana wniosła również o:

1. rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowienia sądu pierwszej instancji z dnia 26 maja 2015r. oddalającego wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. W. na okoliczność sposobu ustalenia wzoru do wyliczenia podstawy opłat, które V. zobowiązana jest uiszczać na rzecz (...) w oparciu o łączącą strony umowę licencyjną, tj. rzeczywistych wpływów netto, które pozwana otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych oraz o przeprowadzenie tego dowodu przez sąd drugiej instancji,

2. rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowienia sądu pierwszej instancji z dnia 26 października 2018r. oddalającego wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania członka zarządu pozwanej D. N. na okoliczność sposobu obliczenia kwot przychodów V. wskazanych w piśmie do (...) z dnia 25 maja 2017r. oraz o przeprowadzenie tego dowodu przez sąd drugiej instancji,

3. rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowienia sądu pierwszej instancji z dnia 26 października 2018r. oddalającego wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii (...) i opinii prof. R. M. na okoliczność ustalenia znaczenia pojęcia „rzeczywiste wpływy netto operatora ze świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych”, będącego podstawą ustalenia wynagrodzenia należnego (...) na podstawie łączącej strony umowy licencyjnej oraz sposobu ustalenia wzoru do wyliczenia podstawy opłat, które V. zobowiązana jest uiszczać na rzecz (...) w oparciu o łączącą strony umowę licencyjną, tj. rzeczywistych wpływów netto, które pozwana otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych oraz przeprowadzenie tego dowodu przez sąd drugiej instancji,

4. rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowienia sądu pierwszej instancji z dnia 26 października 2018r. oddalającego wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw wyceny praw własności intelektualnej, która obejmować miała:

a) sprawdzenie prawidłowości zastosowanej przez pozwaną metody wyliczenia wysokości wpływów pozwanej z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych, o których mowa w opiniach prywatnych sporządzonych przez prof. R. M. oraz (...),

b) przedstawienie prawidłowej metody wyodrębnienia z miesięcznych przychodów pozwanej prowadzącej działalność operatora telewizji kablowej wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów (przychodów), które pozwana otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu kalendarzowym, biorąc pod uwagę, że:

- mają to być przychody netto (bez podatku VAT),

- do przedmiotowych przychodów nie wlicza się przychodów powstałych z naliczonych i pobranych opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych,

- do przedmiotowych przychodów nie wlicza się przychodów z opłat z tytułu świadczenia usługi transmisji danych (w tym dostępu do Internetu),

- do przedmiotowych przychodów nie wlicza się przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych przez pozwaną w ramach pakietów premium, w którego skład wchodzi programy grupy HBO i grupy Canal+,

- nie wszystkie programy telewizyjne dostarczane abonentom pozwanej w drodze reemisji zawierają programy audiowizualne,

- przedmiotowe przychody są ustalane na potrzeby rozliczeń pozwanej ze (...) za korzystanie z majątkowych praw autorskich przysługujących producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie reemisji na podstawie zawartej umowy licencji za reemisję,

oraz o przeprowadzenie tego dowodu przez sąd drugiej instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i oddalenie wniosków dowodowych pozwanej zgłoszonych w apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlega uwzględnieniu w nieznacznym zakresie, a w pozostałej części podlega oddaleniu jako bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego zawartych w apelacji pozwanej. Zauważyć bowiem trzeba, że prawidłowość zastosowania wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie, zgodnie z prawem procesowym ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Wymagało to zatem rozpoznania w pierwszym rzędzie zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c., obowiązującym w dniu wydania zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Okręgowy, uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Przytoczenie podstawy prawnej wyroku wymaga nie tylko zacytowania przepisów prawa, na których sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, ale także uzasadnienia zastosowania tych norm do rozpatrywanego stanu faktycznego ze wskazaniem, w jaki sposób wpływają one na treść rozstrzygnięcia, tj. czy uzasadniają uwzględnienie czy też oddalenie

powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., I CSK 17/07, LEX nr 269809). Wagę każdego z elementów uzasadnienia podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 26 lipca 2007 r. (V CSK 115/07, OSG 2009/2, poz. 13, s. 15), w którym stwierdził, że jeśli uzasadnienie nie zawiera wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej lub wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, wówczas orzeczenie podlega uchyleniu, zaś sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania. Tym samym na gruncie postępowania cywilnego wady samego uzasadnienia orzeczenia mogą stanowić podstawę uchylenia rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Uzasadnienie orzeczenia sądowego spełnia także istotną rolę porządkującą, obligując stosującego prawo do prawidłowej i pełnej rekonstrukcji stanu faktycznego pod kątem jego dalszego przyrównania do miarodajnej normy prawa materialnego i ustalenia na tej podstawie ostatecznego wyniku sprawy. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 327¹ § 1 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać: wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Tym samym niedopuszczalne jest konstruowanie uzasadnienia wyroku w sposób, który negatywnie wpływałby na jego czytelność i zrozumiałość (w: M. Skibińska. Art. 327(1). W: Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II. Wolters Kluwer Polska, 2020). Zgodnie z utrwalonym, podzielanym przez Sąd Apelacyjny, stanowiskiem Sądu Najwyższego, wypracowanym na tle wykładni przepisu art. 328 § 2 k.p.c., zarzut naruszenia tego przepisu jest tylko wówczas usprawiedliwiony, jeżeli pisemne motywy rozstrzygnięcia poddane kontroli instancyjnej są tak wewnętrznie niedoskonałe, iż nie zawierają danych pozwalających na taką kontrolę. Tego rodzaju zasadniczych wad nie zawiera uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji, a kontrola tak umotywowanego wyroku jest możliwa. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał na przeprowadzone dowody, motywy dokonanej oceny dowodów i poczynił ustalenia faktyczne oraz stosowne rozważania prawne. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał „art. 17 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006, Nr 90 poz. 631 t.j.), art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 136 ustawy z dnia z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. z 2018. poz. 1293) w zw. z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w brzmieniu obowiązującym do 18 lipca 2018 r. (Dz. U. z 2006 Nr 90 poz. 631 t.j.), art. 471 k.c., art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 482 § 1 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013 r.”. W ocenie Sądu drugiej instancji takie określenie podstawy prawnej było na gruncie niniejszej sprawy wystarczające, gdyż istota sporu sprowadzała się do odmiennej interpretacji przez strony definicji zawartej w umowie licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013r., zaś Sąd pierwszej instancji dokonał szczegółowej analizy oświadczeń woli stron, wskazując na motywy rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, powołując się na art. 65 k.c. Kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia jest w niniejszej sprawie możliwa.

Stosownie do treści art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. W judykaturze wskazuje się, że sąd drugiej instancji jest władny dokonywać samodzielnych ustaleń faktycznych w oparciu o własną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji. Nie musi zatem uzupełniać materiału dowodowego, jeżeli nie uznaje takiej potrzeby. Może jednak dopuścić dowody z urzędu, jak i w granicach wynikających z art. 381 k.p.c., może uwzględnić wnioski dowodowe stron złożone dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Na etapie postępowania apelacyjnego pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z: opinii biegłego sądowego do spraw wyceny praw własności intelektualnej, przesłuchania stron – członka zarządu pozwanej D. N., z zeznań świadka M. W. oraz opinii (...) i opinii prof. R. M. (k. 1020). W ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki, aby uzupełnić postępowanie dowodowe i materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd pierwszej instancji wystarczał do rozpoznania sprawy. Wnioski o przeprowadzenie ww. dowodów zostały już zgłoszone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i zostały oddalone przez Sąd Okręgowy postanowieniami z dnia 26 maja 2015r. i z dnia 26 października 2018r. (k. 555, 1022) z uwagi na nieistotność dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, na które miały zostać przeprowadzone wnioskowane dowody.

W apelacji pozwana wniosła o rozpoznanie przez Sąd drugiej instancji na mocy art. 380 k.p.c. ww. postanowień z dnia 26 maja 2015r. oraz z dnia 26 października 2018r. oddalających wnioski dowodowe. Kontrola instancyjna postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych może nastąpić jedynie na wniosek apelującego zgłoszony w trybie art. 380 k.p.c. poprzedzony stosownym zastrzeżeniem z art. 162 k.p.c. w którym strona musi zwrócić sądowi uwagę na uchybienie konkretnym przepisom postępowania (A. Partyk [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, red. O. M. Piaskowska, Gdańsk 2020, art. 380). Należy zatem ustalić, czy pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła stosowne zastrzeżenia do protokołu i czy uczyniła to w odpowiedni sposób.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2015r. po oddaleniu przez Sąd pierwszej instancji wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. W., pełnomocnik pozwanej wniosł zastrzeżenie do protokołu wskazując na naruszenie art. 227 k.p.c. (nagranie z rozprawy k. 557, 00:53:35-00:56:00). Do kwestii tej odniósł się już Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 3 stycznia 2017r., sygn. akt I ACa 530/16, oddalającym apelację pozwanej od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2016r., sygn. akt I C 544/14 (k. 898), wskazując, że wniosek o przesłuchanie tego świadka był nieistotny dla rozstrzygnięcia. Dowód z zeznań tego świadka miał być w ocenie pozwanej przeprowadzony na okoliczność ustalenia wzoru do wyliczenia podstawy opłat, które pozwana miała uiszczać na rzecz powoda w oparciu o zawartą umowę licencyjną. M. W. pracuje w firmie (...), która opracowała dla pozwanej opinie prywatne, datowane na 21 marca 2014r. (k. 107-116, 127-131). Istotne w sprawie są natomiast okoliczności istniejące na dzień zawarcia umowy licencyjnej w dniu 23 grudnia 2013r., przede wszystkim sposób definiowania sprzed strony pojęcia „rzeczywistych wpływów” wskazanego w § 2 ust. 2 umowy. Nadto M. W. nie była osobą, która brała udział w negocjowaniu i zawieraniu ww. umowy. Zeznania te byłyby zatem nieistotne dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie.

Na rozprawie w dniu 26 października 2018r. Sąd pierwszej instancji oddalił wnioski pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, z opinii (...) i opinii prof. R. M. i z opinii biegłego z zakresu praw autorskich, zaś pełnomocnik pozwanej zgłosił zastrzeżenie do protokołu, wskazując na uchybienie art. 227 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. (nagranie z rozprawy, k. 1021, 00:46:22-00:51:16). W przypadku dowodu z przesłuchania stron należało powołać się na art. 299 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Warunek ten nie został spełniony w niniejszej sprawie, nie pozostawały bowiem niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na wydanie orzeczenia. Jak wskazano już powyżej opinia (...) została sporządzona po zawarciu umowy licencyjnej i dlatego nie mogła stanowić dowodu przydatnego do rozstrzygnięcia sprawy, w której kluczowy był stan faktyczny (sposób definiowania pojęcia) na dzień zawarcia umowy licencyjnej w dniu 23 grudnia 2013r., co odnosi się również do opinii prof. R. M., datowanej na dzień 20 lutego 2014r. (k. 117-126). Wykładnia umowy oraz obliczenie kwoty należnej powodowi nie stanowiły wypadków wymagających wiadomości specjalnych, a zatem nie zachodziła konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Podsumowując, w ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy nie popełnił błędów proceduralnych na etapie gromadzenia materiału dowodowego.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w przepisie art. 233 § 1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej powołanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez Sąd. Nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. w sprawie IV CKN 1316/00). Pozwana upatrywała naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c. m.in. w błędnej ocenie zeznań świadków – D. N., złożonych na rozprawie w dniu 26 maja 2015r., oraz J. K. i R. K. (k. 536, 554-555). Na rozprawie w dniu 10 marca 2015r. świadek R. K., Dyrektor Związku (...), zeznał, że

wynagrodzenie wynosi ustalony procent od abonamentu za telewizję kablową, pomijając opłatę za telefon i Internet, dla wszystkich operatorów kablowych. Zawsze była to podstawa wynagrodzenia dla reprezentowanej przez świadka organizacji i jedynie spółka (...) kwestionuje tę podstawę. Podstawa wynagrodzenia tj. abonament nie była zmieniana w stosunkach prawnych z pozwaną. Świadek wskazał, że z operatorami telewizji kablowych podpisywał „olbrzymią ilość umów” i podstawa wynagrodzenia we wszystkich umowach była zawsze taka sama. „Rzeczywiste wpływy” to pieniądze uzyskane od abonentów. Pozwana kwestionowała stawkę procentową, nie podstawę naliczenia należności (nagranie z rozprawy, k. 538, 00:12:11-00:42:10). Świadek J. K., dyrektor odpowiedzialny za prawa autorskie w pozwanej spółce, na rozprawie w dniu 10 marca 2015r. zeznał, że warunki umów zostały narzucone pozwanej w trakcie trwania sporu sądowego między stronami w innej sprawie. Należność dla powoda, w ocenie świadka, miała wynikać z części wpływów dotyczących reemisji. Jak wynika jednak z zeznań tego świadka przy zawieraniu umowy pozwana nie wskazała szczegółowej części przychodów z reemisji na podstawie których miała być obliczana opłata dla powoda i zamierzała tego dokonać w późniejszym okresie. Udzielając odpowiedzi na pytania Sądu świadek ten zeznał, że nie negocjowano znaczenia definicji „rzeczywistych wpływ”, a kwestionowała była przez pozwaną stawka. Algorytmy, na podstawie których pozwana zaczęła obliczać podstawę w inny sposób zostały zastosowane już po podpisaniu umowy licencyjnej (nagranie z rozprawy, k. 538, 00:46:49-01:26:52). Na rozprawie w dniu 26 maja 2015r. świadek D. N., pracownik pozwanej, zeznał, że nie brał udziału w procesie negocjacji ugody oraz umowy licencyjnej. Świadek wskazał na swoje wątpliwości co do podstawy wynagrodzenia – uważał, że „rzeczywiste wpływy” wskazane w umowie to tylko wpływy z reemisji, a nie z reszty usług telewizji kablowej, jednak nie wiedział dlaczego kwestie dotyczące podstawy miesięcznej płatności nie były one przedmiotem negocjacji. Nadto świadek wskazał, że opłata była naliczana w sposób stały, ustalony, „historycznie przyjęty” (nagranie z rozprawy k. 557, 00:05:01-00:52:27). Wątpliwości świadków D. N. oraz J. K. co do składników „rzeczywistych wpływów” i inna interpretacja przez nich postanowień umowy nie mają znaczenia dla wykładni tej definicji w umowie licencyjnej zawartej przez strony. Świadców ww. podnosili bowiem, że kwestia definicji wpływów z abonamentu nie była przedmiotem negocjacji, a zatem wątpliwości co do definicji nie były przedstawione powodowi przez pozwaną. Przede wszystkim z zeznań tych wynika, że naliczenie opłaty odbywało się w sposób stały, a dopiero po zawarciu umowy licencyjnej w dniu 23 grudnia 2013r. z inicjatywy strony pozwanej pojawiły się rozbieżności w rozumieniu definicji „rzeczywistych wpływów”. Wiarygodności zeznań świadka R. K. nie podważają natomiast drobne rozbieżności w jego zeznaniach, świadek wskazał, że przez wiele lat brał udział w zawieraniu „olbrzymiej ilości umów” a zatem naturalnym jest, że nie pamięta on szczegółów dotyczących negocjacji oraz treści konkretnej umowy zawartej ponad rok przed złożeniem przez niego zeznań. Nadto należy zwrócić uwagę, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. powinien odnosić się jedynie do oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a pośrednio do ustaleń faktycznych będących konsekwencją tej oceny. Dokonanie przez Sąd Okręgowy prawidłowej wykładni oświadczeń woli i zgodnego zamiaru stron umowy licencyjnej, a tym samym ustalenie podstawy obliczania wynagrodzenia licencyjnego w oparciu o dokonanie wykładni oświadczeń woli stron sporu, wykracza poza granice zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. gdyż odnosi się do zastosowania w sprawie przepisu prawa materialnego tj. art. 65 k.c. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób uznać, że w świetle przyjętej przez Sąd pierwszej instancji wykładni oświadczeń woli stron nieprawidłowe było uznanie za miarodajne do obliczenia wynagrodzenia należnego powodowi danych z pisma pozwanej z dnia 25 maja 2017r. (k. 994). Odnośnie do zarzutu wyprowadzania z raportów o wpływach pozwanej za okres od lipca 2004r. do października 2013r. (k. 329-386) wniosków, że pozwana celowo obniżała dane obejmujące wpływy na potrzeby rozliczeń z powodem należy wskazać, że jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego po zawarciu umowy w dniu 23 grudnia 2013r. pozwana inaczej interpretowała sposób naliczania należności dla powoda i podstawa wynagrodzenia przez nią deklarowana znacząco spadła, pozwana zaczęła opierać się bowiem o wzór zawarty w opinii z dnia 21 marca 2014r. przygotowanej na jej zlecenie przez podmiot zewnętrzny. Kwoty wskazywane w tych raportach zwiększają się z miesiąca na miesiąc, słuszny był zatem wniosek o zwiększającej się liczbie abonentów. Również w tym zakresie nie można zatem zarzucić Sądowi pierwszej instancji błędów w poczynionych ustaleniach faktycznych.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny stwierdza, że podziela ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie i przyjmuje je za własne bowiem Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe, a następnie dokonał swobodnej oceny dowodów, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ocena

dokonana przez Sąd Okręgowy spełnia wymogi oceny swobodnej i nie sposób Sądowi zarzucić braku logiki w wyciąganiu wniosków i sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego.

Przechodząc do oceny zarzutów prawa materialnego, niezasadnie zarzuca pozwana naruszenie przepisu art. 65 k.c. Zgodnie z art. 65 § 2 w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Istnienie i treść zgodnego zamiaru stron należy ustalać – zgodnie z zasadą ogólną – na chwilę złożenia oświadczeń woli. Podobnie powinien być oceniany również cel umowy. Dopuszczalne jest sięgnięcie do kontekstu sytuacyjnego (faktycznego), a zwłaszcza okoliczności, jakie zaszły przed złożeniem oświadczenia woli, towarzyszących złożeniu oświadczenia woli, jak i późniejszych, które mogą być stwierdzone za pomocą pozadokumentowych środków dowodowych, także dowodu ze świadków lub z przesłuchania stron, dowody takie bowiem nie są skierowane przeciw osnowie dokumentu (por. art. 247 k.p.c.), lecz służą ustaleniu w drodze wykładni niejasnych oświadczeń woli zawartych w dokumencie (w: R. Trzaskowski [w:] Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz do wybranych przepisów, red. J. Gudowski, Gdańsk 2018, art. 65.). Strony sporu odmiennie interpretują treść zawartej w dniu 23 grudnia 2013 roku umowy licencyjnej, tj. określenie „wszystkie miesięczne rzeczywiste wpływy” zawarte w § 2 ust. 1 i 2 umowy. W ust. 2 wskazano, że strony „w celu uniknięcia wątpliwości potwierdzają, że pod pojęciem "wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów", o których mowa w ust. 1, rozumie się wpływy Operatora netto, czyli bez podatku VAT oraz że do przychodów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się przychodów powstałych z naliczonych i pobranych opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również przychodów z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Do przychodów, o których mowa w ust. 1 nie wlicza się także przychodów z tytułu świadczenia usług telewizyjnych przez Operatora w ramach Pakietów Premium, w którego skład wchodzi programy grupy HBO i grupy CANAL+.”. Treść tego postanowienia tj. sposób obliczenia opłaty licencyjnej jest tożsama z definicją „rzeczywistych wpływów” w ugodzie zawartej przez strony w dniu 23 grudnia 2013r. (k. 13), definicją znajdującą się w Kontrakcie Generalnym z dnia 1 października 2004r. zawartym między powodem a Ogólnopolską Izbą Gospodarczą (...), zmienionym aneksem nr (...) (k. 281-287), definicją zawartą w oświadczeniu pozwanej z dnia 5 listopada 2004r. o przystąpieniu do ww. Kontraktu Generalnego (k. 291), definicją wskazaną w Porozumieniu Tymczasowym z dnia 8 maja 2009r. zawartym między powodem a Polską Izbą (...) z siedzibą w W. (k. 311), do którego oświadczeniem z dnia 26 maja 2009r. przystąpiła pozwana (k. 315). Jak zeznali świadkowie definicja pojęcia "wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów" nie była przedmiotem negocjacji poprzedzających zawarcie umowy licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013r., pozwana nie sygnalizowała powodowi innej interpretacji tego pojęcia, a dopiero po zawarciu umowy zmieniła sposób obliczania należności powoda. Uwzględniając zatem opisaną powyżej praktykę określenia w umowie co rozumiane jest przez pojęcie "wszystkie miesięczne rzeczywiste wpływy” uznać należy, że podstawą obliczania opłaty licencyjnej są rzeczywiste wpływy pozwanej netto z wyłączeniem enumeratywnie określonych przychodów wskazanych w § 2 ust. 2 umowy licencyjnej zawartej przez strony. Gdyby zgodną wolą stron było wyłączenie z podstawy obliczania opłat także przychodów z innych tytułów to strony wymieniłyby je w § 2 ust. 2 umowy, na co wskazuje również wcześniejsza praktyka zawierania umów - do Kontraktu Generalnego z dnia 1 października 2004r. zawarto aneks nr (...), którym zakres wyłączenia został rozszerzony o tzw. kanały premium (k. 287). Postanowienia o dalszych składnikach wyłączonych z podstawy obliczania należności dla powoda można było zatem zawrzeć w umowie licencyjnej, tymczasem taki zamiar ze strony pozwanej nie został nawet powodowi zasygnalizowany przed i w trakcie zawarcia umowy w dniu 23 grudnia 2013r. Odnosząc się do rozbieżności między pojęciem „reemisja” w umowie licencyjnej a „rozprowadzanie programów” w ugodzie, na które zwraca uwagę pozwana w apelacji, należy mieć na uwadze, że w stosunkach między stronami nie jest zasadne przypisywanie różnic tym pojęciom, bowiem zakres licencji udzielonej przez powoda w umowie licencyjnej z dnia 23 grudnia 2013r. jest zbieżny z tym wskazanym w ugodzie zawartej tego samego dnia – umowa oraz ugoda dotyczyły wyłącznie korzystania przez pozwaną z repertuaru powoda na polu eksploatacji „reemisja”, na które to pojęcie wskazano w § 1 ust. 1, 2, 3 ugody, terminu „rozprowadzania programów” użyto natomiast w punktach a-c ust. 3 oraz w ust. 4 (k.12-15) ugody - wykładnia tych postanowień wskazuje na to, że są to terminy używane w ugodzie zamiennie.

Przechodząc do zarzutów naruszenia ustawy z dnia 15 czerwca 2018r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, należy wskazać,

że niezasadnie zarzuca pozwana naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi i art. 104 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, bowiem powód jest organizacją zbiorowego zarządzania majątkowymi prawami autorskimi i prawami pokrewnymi do utworów audiowizualnych przysługujących ich producentom i współtwórcom na polu eksploatacji „reemisja” i jedynie w takim zakresie zgodnie z § 1 ust 1 spornej umowy udzielił licencji pozwanej, a zatem nie można uznać, że sposób obliczenia opłat wykracza poza dozwolony zakres działania powoda. Bezzasadny jest również zarzut niezastosowania w sprawie art. 44 ust. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, zgodnie z którym wynagrodzenie dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania uwzględnia wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania. W dacie zawarcia umowy licencyjnej obowiązywał przepis art. 110 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych o zbliżonej treści, tj. „wysokość wynagrodzeń dochodzonych w zakresie zbiorowego zarządzania przez organizacje zbiorowego zarządzania powinna uwzględniać wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a także charakter i zakres korzystania z tych utworów i przedmiotów praw pokrewnych”. Przepisy ww. zawierają dyrektywy dotyczące wysokości wynagrodzeń dochodzonych w zakresie zbiorowego zarządzania przez organizacje zbiorowego zarządzania. Znajdują one jednak zastosowanie w braku zatwierdzonych tabel wynagrodzeń oraz określenia wysokości wynagrodzenia przez strony w drodze porozumienia (w: K. Wojciechowski [w:] Komentarz do ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi [w:] Ustawy autorskie. Komentarze. Tom II, red. R. Markiewicz, Warszawa 2021, art. 44). W niniejszej sprawie jednak strony zgodnie ustaliły zasady wyliczenia należności dla powoda, a zatem nie zachodzą przesłanki zastosowania tego przepisu. Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 81 ust. 1 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnym tj. „stawki określone w zatwierdzonych tabelach wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych stosuje się w umowach, których stroną jest organizacja zbiorowego zarządzania posiadająca takie zatwierdzone tabele.”. Również ten przepis wszedł w życie po zawarciu przez strony umowy licencyjnej, niemniej w dacie jej zawarcia w dniu 23 grudnia 2013r. obowiązywał przepis art. 110¹⁶ ust. 1 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych - „stawki określone w zatwierdzonych tabelach wynagrodzeń stosuje się w umowach, których stroną jest organizacja zbiorowego zarządzania.”. Po zawarciu przez strony spornej umowy Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt I Ns 126/13 postanowieniem z dnia 2 marca 2017 roku zatwierdził m.in. tabelę wynagrodzeń dla powoda na polu eksploatacji reemisja przewidującą wynagrodzenie w wysokości 2,2 % wszystkich wpływów netto jakie operator uzyskał od abonentów w związku ze świadczeniem usług reemisji z wyłączeniem jednorazowych opłat instalacyjnych i przyłączeniowych, powiększone o podatek VAT, zaś orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 kwietnia 2018r., sygn. akt I ACa 805/17. Ww. postanowieniami stwierdzono zatem prawidłowość sposobu naliczania opłaty. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wyjaśnić należy, że Sąd pierwszej instancji powołał ten przepis w podstawie prawnej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku czego nie można uznać za naruszenie przepisów prawa materialnego. Przepis ten formułuje bowiem ogólną zasadę zgodnie z którą twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Powód w niniejszej sprawie jest natomiast reprezentantem twórców korzystających z ww. uprawnienia.

Niezasadne są zarzuty apelacji dotyczące wysokości odsetek. Pozwana odwołuje się w apelacji do zarzutów wskazanych „w piśmie z dnia 26 czerwca 2017r.”. Odpowiedź na pismo powoda z dnia 2 czerwca 2017r., zawierające tabele następnie wykorzystane przez Sąd pierwszej instancji (k. 983-992) została jednak zawarta w piśmie pozwanej datowanym na 7 lipca 2017r. (k. 1000-1002), w którym nie przedstawiono żadnych konkretnych zarzutów co do wyliczenia kwot przez powoda poza sporem co do definicji „rzeczywistych wpływów” i ponownym wskazaniem przez pozwaną, że „kwoty przychodów są istotnie wyższe niż kwoty wpływów z tytułu świadczenia usługi reemisji programów telewizyjnych, gdyż obejmują przychody z tytułu świadczenia usługi telewizji kablowej, na które składa się znacznie więcej składników niż na przychody z reemisji programów telewizyjnych” (k. 1001), zaś zarzuty co do odsetek są sformułowane w sposób tożsamy jak w apelacji. Z tabeli nie wynika aby powód naliczał odsetki kilkakrotnie od tych samych należności, a różne daty wynikają z uiszczania przez pozwaną kwot, które następnie zaliczane były przez powoda na zaległe należności. Do 1 stycznia 2016r. zgodnie z art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należały się odsetki ustawowe, obliczane zgodnie z art. 359 k.c. Zasadny jest jednak

zarzut apelacji dotyczący dnia, od którego należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty. W przypadku rozszerzenia powództwa datą wyznaczającą termin wymagalności roszczenia jest data skutecznego wezwania pozwanego do zapłaty rozszerzonego żądania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 listopada 2014 r., I ACa 733/14, LEX nr 1623926). Pismo procesowe powoda z dnia 2 czerwca 2017r., w którym wskazano na ostatecznie sprecyzowaną kwotę roszczenia, doręczono pozwanej w dniu 23 czerwca 2017r. Odsetki za opóźnienie należało zatem zasądzić od dnia 24 czerwca 2017r.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących przyznania pełnomocnikowi powoda wynagrodzenia w potrójnej stawce, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.), znajdującego zastosowanie do kosztów zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji, zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Ocena ww. kwestii pozostawiona została swobodnemu uznaniu sądu orzekającego w pierwszej instancji, w ramach tzw. dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej. Kwestionowanie rozstrzygnięcia sądu przyznającego wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej jednokrotności lub wielokrotności stawki minimalnej w drodze środków odwoławczych może odnieść skutek tylko wtedy, gdy orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe bądź zapadło w warunkach nierozpoznania istoty sprawy. Jeżeli zatem wysokość przyznanego wynagrodzenia odpowiada kryteriom normatywnym i została należycie uzasadniona, to sąd drugiej instancji nie powinien zasadniczo ingerować w treść takiego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2013 r., II Cz 1516/13, niepubl.) (w: A. Partyk, T. Partyk [w:] A. Partyk, T. Partyk, Rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Komentarz, wyd. II, Gdańsk 2015, § 2, LEX 2015). W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadne było przyznanie pełnomocnikowi powoda wynagrodzenia w wysokości potrójnej stawki minimalnej. W sprawie odbyło się kilka terminów rozpraw, na każdej z nich stawiał się pełnomocnik powoda, poza pozwem sporządzono dwa pisma stanowiące rozszerzenie powództwa, wniesiono również inne, często obszernie, pisma procesowe. Podwyższenie wynagrodzenia uzasadniał zatem nakład pracy pełnomocnika.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji wyroku, zaś w pozostałej części apelację pozwaną oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie drugim sentencji wyroku.

W punkcie trzecim sentencji wyroku Sąd drugiej instancji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz 108 § 1 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego tj. wynagrodzeniu pełnomocnika powoda, obliczonym na podstawie o § 2 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

SSA Ewa Tomaszewska SSA Ewelina Jokiel SSA Dorota Majerska – Janowska